

2

TELETEKST DERGI

ESKİ TELETEKSTE YENİ ADET

EDİTÖRLER

**HAZAL ARTUĞ
İBRAHİM KARAKUŞ
MİNERVA**

MAIL:TELETEKSTDERGI@GMAIL.COM

INSTAGRAM: TELETEKSTDERGI

TWITTER: TELETEKSTDERGI

İÇİNDEKİLER

PEKİ SUÇLULUK HİSSİ - MİNERVA

SEVGİYE KOŞMAK - HAZAL ARTUĞ

**İLK VE SON DİZİSİ İNCELEMESİ -
HAZAL ARTUĞ/İBRAHİM KARAKUŞ**

ŞAIR OLMAYAN YAZAMAZ UMUDU- DERUNİ

SEVGİYE KOŞMAK - HAZAL ARTUĞ

PALETSİZLİK- SUAT ARSLAN

TÜKETİCİ HA(L)KLARI- İBRAHİM KARAKUŞ

PEKİ SUÇSUZLUK HİSSİ

Bugün günlerden 14 Mart Pazar.

Giyotin sehпасına yatırılmış bir adam var.

Onu görmeniz, saçlı sakalı birbirine girmiş, üstü başı dağınık ama masum bir yüzü var. Ne suç işlemiş olabilir, diye düşünürken arkamdan bir ses geldiğini duydum.

-Onu sadece korkutmak istiyorlar, öldürölmek onun için kolay bir ceza.

+Peki bu adam ne suç işledi ki, böyle bir işkenceyi müstehak gördüler?

-İnsanların verdikleri cezaların her zaman mantıklı bir açıklaması olmaz.

+Ne demek, adam işlemediği bir suç yüzünden mi tüm bunlara katlanıyor?

-Bunu bilemeyiz. Baksanıza hiç sesini çıkarmıyor, demek ki kendi içinde cezalandırılmayı haklı gördüğü sebepler var.

+ Ne saçma! Adam sesini çıkarmadığı için ona her şeyi yapabileceklerini düşünmeleri adeletsizlik.

- Siz, kendinize yapılan bütün haksızlıklara ses çıkardığınızı mı iddia ediyorsunuz?

+H-hayır!

-Öyleyse ne farkınız var?

-Başınıza bir idam sehпасı koymadıkları için mi, kendinizi bu adamdan iyi görüyorsunuz?

-Halbuki sizi de sürekli öldürmekle, kötü olmakla, vicdansızlıkla ve böyle davranmaya devam ederseniz insanları kaybetmekle tehdit edip suçlamıyorlar mı?

+ Konuşsam ne faydası olacak, yine bildiklerini okuyacaklar.

+Cevap vermeyerek anlamsız bir tartışmadan kaçıyorum.

- Sizce bu adam, neden anlamsızca yatırıldığı idam sehпасında, kendini anlama-yacak İnsanlara boş yere dil döksün?

-Onun sizden ne eksiği var?

+ Eğer ses çıkarmazsa ölebilir?

-Nefes aldığı halde yaşamayan çok insan tanıyorum.

+Aynı şey değil, nefes aldığı süröce ümit vardır. Güzel bir yaşam elde etmek için çabalayabilir. Biri karşına çıkar, ya da kendini tekrar tanır. Hayatını başkasının ellerine bırakamaz. Bu şekilde olmaz.

- Ne yapmasını önerirsiniz?

+Kendin vazgeçmemeli, hayatına nasıl devam edeceği kendi ile alakalı bunu insanlara bırakamaz.

– O zaman gidin ve kulağına fısıldayan, hazır herkes kendi işiyle uğraşırken birini hayata döndürün.

+B-ben mi?

Kafamı bir an çevirip umutsuzca öldürülmeyi bekleyen o adama baktım. Saniyelik bir bakıştı. Geriye döndüğümde benimle konuşan kişi orada yoktu.

+Nereye gitti ki bu kadar hızlı, şimdi ben ne yapacağım?

Konuşmalı mıyım bu adamla, sesini çıkar desem beni dinler mi?

+Benim gibi herhangi birini dikkate alır mı?

Bunları düşünürken bir kuş çırpma sesi ile irkildim.

Dönüp baktığımda, idamı izleyenler arasında biri, ipi kesmiş. Adamın cansız bedeni gözümün önünde idi.

+Geç kaldım, söylemeliydim, bir şey yapmalıydim.

Dönüp ipi kesen adama bağırdım

+Neden yaptın ha? Kurtarabilirdik, yaşayabilirdi! Neden yaptın?

-Onu kurtardım zaten. Bu korkuyla yaşamaktansa ölmesi onun için iyilik oldu.

+Yaşamak isterdi belki bilemezdin, bilemezdik neden yaptın?

Böyle büyük bir tepki beklemediği herhalinden belli olan adam:

-Ölecekti zaten, ne diye yaygara çıkarıyorsun?

+Sen öldürdün, ölmeye bilirdi. Ben öldürdüm, kurtarabilirdim.

Kalabalık dağılmaya başladı. Günün sonunda aynı şeyleri tekrarlıyordum.

+Ben öldürdüm, kurtarabilirdim. Ben öldürdüm, ben öldürdüm!

Aynı ses tekrar arkamdan seslendi

– Ne yapıyorsunuz burada?

+Onu kurtaramadım. Anlık bir tereddütüm onun hayatına mal oldu.

-Ne yaparsınız, kader...

+Ben öldürdüm, tereddüt etmemeliydim. Ben öldürdüm.

-Artık bunun bir önemi yok. Hayatınızın sonuna dek bu şekilde mi yaşayacaksınız?

Ne kadar sürecek bu acı 1 ay mı, 1 sene mi? Sonra ya unutacak ya alışacaksınız.

Peki sizin ölen yıllarınızı kim getirecek?

Uzun uzun sustum bu sefer, söyleceklerimi düşündüm. Kaç gün geçti hatırlamıyorum. Saniyeler bir ömür gibi geçiyor. Allahım bu suçluluk duygusu ile ne yapmalıyım? Mevsim bahardı, kışa mı döndü? Neden üşüdüğümü bile bilmiyorum.

Biraz dalmışım, gözümü açtığımda idam sehpasında ki o adamı gördüm.

+ S-siz ölmediniz mi? Aaama ama ben gördüm, ipinizi kestiler.

-Neden bahsediyorsunuz hanımefendi, soğuktan donmuşsunuz. Rüya mı gördünüz?

+Ne rüyası, gerçektir. Hem bahar ayındayız ne üşümesi?

-Hanımefendi iyi misiniz? Beni duyuyor...

Sesler kesildi, sağır olmuş gibiyim. Kendimi bile duymuyorum. Ne oldu bana?

Her şey nasıl hayal olur?

Suçluluk hissi, peki o da mı hayal?

Bayılmışım, bir hastane odasında açtım gözümü. Hemşire serumu kontrol ediyordu. Bana doğru gülümseyerek:

-Uyanmışsınız, geçmiş olsun.

+Ne kadardır bu haldeyim, bugün günlerden ne?

-15 Aralık Çarşamba

+ N-ne? 8 9 aydır burada mıyım?

-Hayır, dün akşam soğuktan ölmek üzereyken bulmuşlar. Şimdi Doktor Bey kontrol için gelecek. Lütfen bekleyin.

Tüm bunlar da ne demek oluyor? Nasıl bir girdabın içindeyim? Bir ses duydum, tanıdık bir ses.

-Suçluluk hissin ne durumda?

+Sen biliyorsun, benim ne yaşadığımı biliyorsun! Birazdan doktor gelecek ona da anlat. 14 Mart sabahıydı, oradaydın anlat onlara.

Tam o sırada doktor içeri girdi ve bana dönüp

-Nasılsınız, daha iyi görünüyorsunuz, dedi.

+Hadi anlat onlara ne duruyorsun, derken doktorun yanıma gelip bir iğne vurması ile kendimden geçiyordum.

Bir şeyler duydum, tuhaf bir şeyler.

Hemşire:

O kiminle konuşuyor Doktor Bey?

Doktor :

O bir şizofreni hastası, ileri seviyede.14 Mart pazar günü bir olay yaşanmış. Babası astım hastasıymış, ilacının bittiğini ve almasını gerektiğini söylemiş. O da pazar-tesi alalım şu an her yer kapalı, diyerek ihmal etmiş. Babası o gün kriz geçirmiş ve ölmüş. Doğal olarak bu durumdan kendini sorumlu tutup suçlamış. Doktorlar bunun onda büyük bir travma olduğunu ve şu anki durumunu tetiklediğini söylemişler.

Bu duyduklarım gerçek mi?

Aman Allahım! Suçluluk duygusu...

-Günaydın Bayan, daha iyi görünüyorsunuz.

+Bugün günlerden ne?

-14 Mart Pazar, güzel bir bahar sabahındayız.

MİNERVA

İLK VE SON DİZİ İNCELEMESİ

Not: Diziyi birlikte izlediğim, yorumladığım ve incelediğim insan, iyi ki varsın ..

8 bölümden oluşan İlk ve Son dizisi, on yıllık bir aşkın içinde olan Deniz ve Barış'ın hikayesini anlatıyor. Birlikte geçirdikleri bu on yılı izlerken bazen hüzünlüyor, bazen kızıyor, bazen de şaşırıyorsunuz. İki insanın hem bu kadar yakın, hem de bu kadar uzak oluşu, daima savaş halinde olmaları, birbirlerinin yaralarını hem sarmak hem de o yaraları kanatmak için fırsatları kaçırmamaları hikayeye yön veriyor. Çekim açıları sayesinde kendinizi hem Deniz'in yerine hem de Barış'ın yerine koyabiliyorsunuz. Dizi de çalınan şarkıların da güzel ve yerinde olduğunu söyleyebilirim.

Deniz'i size şöyle tarif edebilirim; tam da ismi gibi, bazen sakın çoğu zaman da dalgalı bir fırtınaya sahip deniz kendisi. Daima bir savaş halinde hem insanlarla hem kendisiyle. İlk zamanlar uçabildiği yere kadar uçan kanatlara sahip kuş gibiydi. Dizi ilerledikçe ne o çocuk neşesi kaldı, ne de artık kanatları. Yaşananlar, aldığı yaralar onu da kırık bir insan yaptı. Sürekli güçlü olmaya çalışmaktan yorulan bir Deniz görüyoruz son bölümlere doğru.

Barış, çoğu zaman çocuklar gibi eğlenen, acıyı da, mutluluğu da, hüznü de hep en dibe kadar yaşayan biri. Annesinin bunaltan sözde sevgisi, babasının mesafeli duruşu onu hayata karşı güvensiz, kırılgan biri yapmış. Deniz'le karşılaşmalarıyla onun da hayatı çok değişti. Barış'ın Deniz'le birlikte var olmaya başladığını, herkese 'ben de buradayım' diyebildiğini söyleyebilirim. Deniz, ona hem aşk hem de güç verdi.

Bu iki insanın deli dolu aşık hallerini görmek hem keyifli hem de hüzünlüydü. Asla olmak istemedikleri insanlara dönüşürken bunu fark etmediler. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmayı anlatan bu hikayeyi izlemenizi tavsiye ederim.

Yazıyı bitirince Kaan Boşnak'tan Bırakma Kendini şarkısını dinlemenizi istiyorum. Dizinin benim için şarkısı o.

8 bölüme sığan, kocaman on yılın hikayesini izlemeye davet ediyorum sizleri. Davet ediyorum. İzlediğiniz andan itibaren, duygu aktarımlarında boğulacağınız bir dizi olmuş. Bu tarz dizileri seviyorsanız, kaçırmamanız gerekiyor. En can alıcı duygu aktarımlarıysa; dizideki çiftin eski hallerine ve eskiden eleştirdiği davranışları, ilerleyen zamanda kendileri yapınca oluyor. Geçmiş zamandan alınan kesitte mutlu olan çifti izliyorsunuz. Yaklaşık beş dakika geçiyor ve en kötü halleriyle karşınızdalar. “ Siz daha az önce bu davranışı eleştirdiniz, ne oldu bu kadar acaba” diyerek tüm bölümleri bitirebilirsiniz.

Dizi çoğu zaman iki kişi, yani Barış ve Deniz’in yaşadığı olaylar üzerinden gidiyor. Birazcık karakterlerden bahsedecek olursak; Deniz biraz daha sinirli bir karakter olmuş ve sinirini, genelde çevreye ve Barış’a zarar vererek gösteriyor. Barış ise biraz daha duygusal. Mutlu olduğu sahnelerde de ağlıyor, mutsuz olduğu sahnelerde de. İkisinin ortak olduğu özellikler de tabi ki var. Fakat burada onlara değinmeyeceğim.

Bol bol birbirlerinden uzaklaşmak için çabaladıkları, hatta boşandıkları fakat yine de dönüp dolaşıp birlikte oldukları, bağırışların ve küfürlerin bol olduğu bu sekiz bölümü, meraklı bir şekilde izlemek için baya bir yeterli. Dizinin çok ayırt edici bir noktası daha var. O da sahne geçişleri. Gerçekten acayip bir geçiş kalitesi olmuş. İzleyince hak vereceğinizi düşünüyorum. Şimdiden iyi seyirler dilerim. Oyuncuların ve yapımcı ekibinin emeklerine sağlık.

Not : Diziyi birlikte izlediğim, incelediğim ve yorumladığım insan, sen de iyi ki varsın.

HAZAL ARTUÇ / İBRAHİM KARAKUŞ

PALETSİZLİK

Böyle beyaz odalar sıkıntısı
Ellerim bağlı ellerime, meşke
Tutacak pek bir şey kalmamıştır

Ağzı pis kuşlar uçurdu bu çağ
Kemerime sıkıştırdığım bıçağa kelebek konmadı
Gördüğüm bir şey filmlerde olmadı
Söndürdüğüm iskambillere yenisi eklendi yalnız
Susun beyler kozumuz kalmadı

Vatandan istiklalden bomontiye vardım
Susamadım yalnız onlarda vardı
Başörtüsünü demokratça çıkarttı
Aylarda yaz gibi konuştu
Sordum yazdı oysa ki

Dev kampanya
Ne alırsan al bana bir şey bırakma

Annem pazar araştırmalarına bayılır
En son çakmağımı bulduğunda böyle oldu
Yaktım umudunu, gözlerim de kanlıydı
Hegel anlattım, hedonizm dedim
Özür gibi bir şeydi biraz
Onun savunucuları cenneteydi uğramamıştı yanlarına
O da cevaben depresyonla obezite arasında kaldı
İkisini de seçti
Ben de mantı yapmayı öğrendim

Mantı nasıl mı yapılmaz
Önce derin derin nefes alın ya da çalışın
Sivri aletlerle hamuru bıçaklayın renklerden korkmayın
Ortalarına nazikçe harç tükürün
Parçaları kenarlarından bağlayın
Sonra parçaları bütünle buluşturun
Ve en yakın ormana gömün bunu
Böyle olmalı müşkülpesent katiller
Ya da şeftali reçeli kaynatmalı

Az dinlenen müzikler ve babalar
Aynı odada oyalanırlar
Hüznün ısırgan yanı bağ bozumlarında
Eski şişelerde oturur alkol ve dedeler
Bazı kapılar hiç açılmamış hissettirir
Hele dudaklar - hiç sormayınız
Kenti tırmandıkça karındaşenjack
Bendimi melun okyanuslara hortumlar
Dışkı kokarım , o da kirlenmez sanılır
Kentlerde barlar sokağı sorarım
Sonra gelene geçene al al asılırım
Yakamoz gelince bayrak direklerine
Benim yıldızım düşüktür annemin kız çocuğu
Ne diyedir açık gözlerle göz okşamalar
Ben pırt sevdiyimdir caiz olmazsa
Sevdiysem boku yemişizdir cümbür cemaat
Pek tutamam içimde kaşlarım karışır
Akşam üzerleri taşlara yosun tüner
Bir diş rüyada elime düşer
Küçük ve büyük tekneler köprü altından geçer
Balatta bir fıçıda bulurum elimi
Dişlerim kadınının dişleriyle örtüşür
Herkes büyük teknelerin geçişine kudurur
Oysa yırtıcı kuşlar yaşlılıktan ölür, yalnız
Ben de gollü maçlar severim
Midyelerde karnı doyunca kapanmak ister
Ne diyedir hendekler ararım , ne kuleler bulurum
Bu yüzyıl kapıdan başka bir şey bırakmamıştır

ŞAİR OLMAYAN YAZAMAZ UMUDU

Gayesiz bir yorgunluk
bendeki ve sendeki
Olmazsa olmaz mıdır
'tamamlamak'
Yarım iken yok mudur ?

Dogduđu köyün
Kentleşmeye yüz tutmuş sokaklarında
Degısen zamanda
ve degismeyen mekanda
Kaybolmuş çocukluđunu arayan
Bir babanın gözleriyle bakıyorsun dünyaya.

Edebiyata hayat ,
Hayata edebiyat lazım.
Şair olsaydım
Şiirler yazardım umuda dair.
Ummazdım çünkü
Umudun bunca umulmazlığını
Yazık ki ;
Şair deđilim .

DERUNİ

SEVGİYE KOŞMAK

Savaştan sonra, yaralarını sarmaya çalışan bir ülke gibi yüreğim,
Senden önce alınan yaralar, seninle beraber sarılıyor şimdi.
Eskiden karanlık ve soğuk olan bu ülke,
Şimdi renklerin en uğrak yeri.
Dallarından meyveleri eksik olmayan ormanları,
Yüzlerinden gülümseme eksik olmayan insanları var.

Gökyüzüne bakıldığında artık o soluk grilik yok,
Ağır yara veren kurşunların o izbe kokusu da.
Senden önce, bu kadar güzel değildi bulutların rengi.
Güneş bu kadar ısıtmıyordu içimi.
Seninle başladı ilk renk alışı bulutların,
Griliğin dağılması senin gelişine yakın.
Sen gelince, çiçek açtı kalbim gibi ağaçlar.
Sen gelince tüm kuşlar da göç ettiler bu ülkeye.
Artık acı acı bağırان bir kuş sürüsü değil,
Neşeli bir ses var daima duyduğumuz.

Bilmem ki nasıl anlatsam seni,
Bazen yürüdüğüm yolsun, bazen dinlendiğim evim.
Bazen içimde huzursun, daima hissettiğim.
Bazen en güzel fotoğraf, bazen en güzel şarkısın.
Ben dursam da içim, sana doğru koşmak ister.
Seninle başladı, bu sevgiye koşmak hali,
Seninle başladı, nefes almaya ruhum
Ve kalbim, seninle atmaya başladı, hiç bilmediğim bir hızda.

Durup düşünüyorum, ben daha önce yaşamamışım,
Bakmamışım hiçbir zaman bu gözle, seninle baktığım gibi.
Çok fazla insan var belki, çok fazla uğultu.
Fakat biliyorum ki, onca insanın arasında,
Benim için atan bir kalp var.
Bu bilmişlik, diğer tüm insanları siliyor gözümde.
Şehrin nüfusu iki kişi oluyor sadece
Ben ve sen.

TÜKETİCİ HA(L)KLARI

“Tarihe baktığımızda neler neler üretilmiş.” diye bir düşündüğümüz elbet olmuştur. Fakat tüm üretimler, eskiden yapılmış ve şu anda hiçbir şey yapılamazmış gibi bir halimiz yok mu ?

Üreten çok az insan, tüketen ise büyük bir topluluk, bu zamanda. Üreten, saatlerini harcıyor ve bir şeyler ortaya çıkartmaya çalışıyor. Fakat tüketen öyle değil. Üretileni, en kısa zamanda tüketiyor ve pek önemsemeden yapıyor bunu. Durumu fark eden üreticiyse, motivasyon kaybına uğruyor.

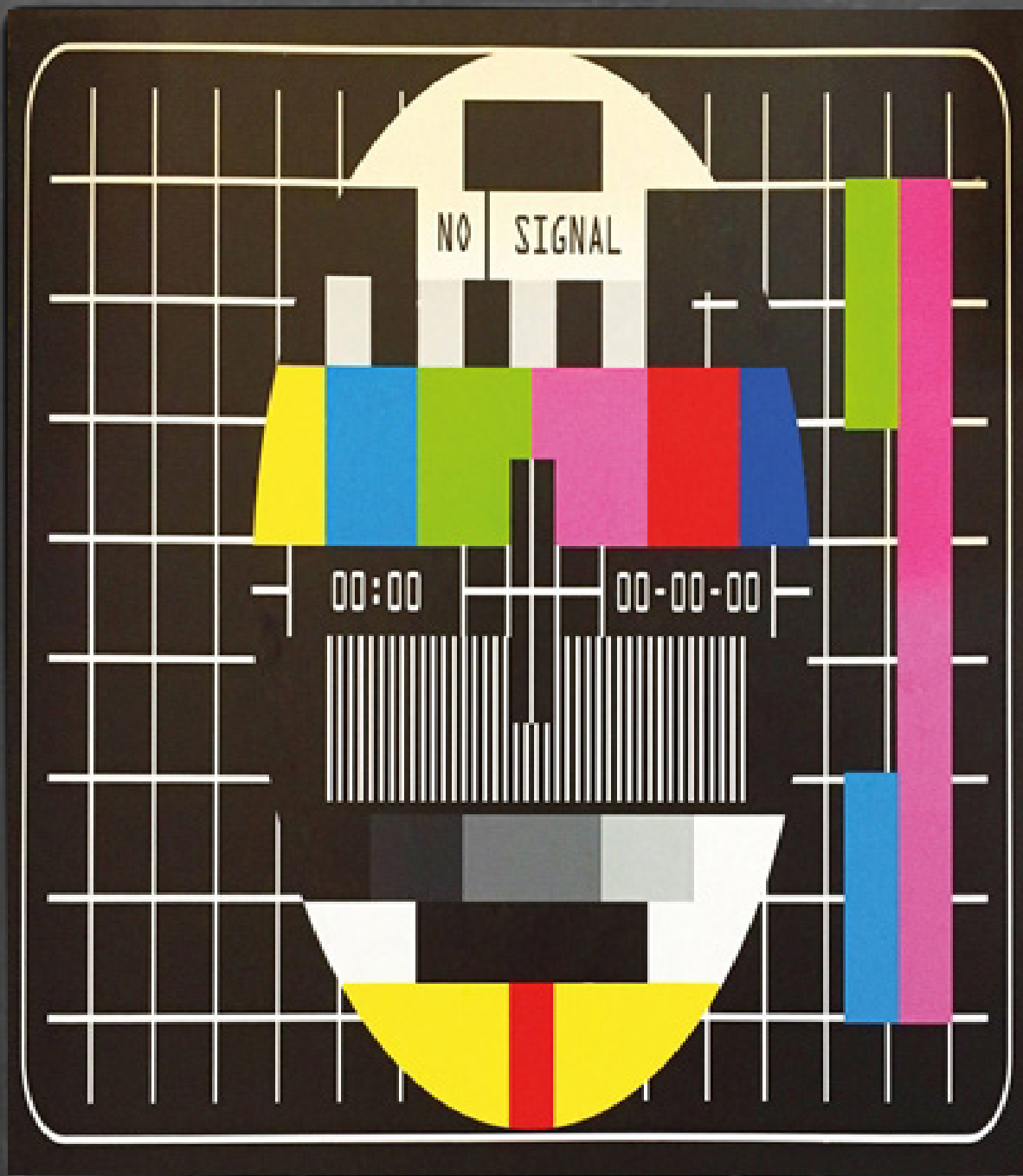
Bir sonraki üretiminde daha az çaba gösteriyor ve ortaya haliyle eski çalışmalarına göre, daha kalitesiz bir iş çıkıyor. Yine tüketici döngüsünden geçiyor ve yeni bir üretim için işinin başına geçiyor. Fakat bu sefer düşünceleri daha yoğun bir halde “ ne için üretiyorum ?” ben soruları ile geçiyor, o masanın başına.

İşte bu döngü sayesinde kim bilir ne kadar üreten insan, son vermiştir üretmeye. Belki şu sıralar, üretenler de yaşıyor, bu durumu. Hadi üretmedik, sadece tüketiciyiz diyelim. Neden üreten insanların işini daha da zor hale getiriyoruz ?

Üretenler de tüketici olarak kendini değiştirirse, işte o zaman sadece tüketen toplum haline döneriz, ki zaten bir içerik üretme konusunda çok güçlü değiliz. Güçlü olmadığımız konudaysa kendimizi, daha da güçsüz bir hale çekme konusunda da üzerimize yok gibi duruyor.

Toplum olarak kaybolmamak için üretmeye devam edip, üretene de saygı duymamız gereken zamanın, tam da kritik anındayız. Kendimizi bitirmeye doğru gidiyoruz. Umarım en kısa zamanda farkına varır ve bu duruma “dur” deriz.

İBRAHİM KARAKUŞ

YAYIN SONA ERDİ